

Kirpinin Polkası

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpinin Polkası

Ebru Mina TOMURCUK

Yeşil ormanın kalbinde, çançiçeklerinin baş salladığı ve arıların vızıldadığı yerde, hayvanlar büyük dans yarışmasına hazırlanıyordu. Sincaplar meyve kolyeleri asıyor, fareler yaprak şapkalar takıyor, kuşlar dallara minik kurdeleler bağlıyordu. Herkes heyecanlıydı. Yani, bir eğreli otunun arkasından izleyen ve katılmayı çok isteyen Pip adlı küçük kirpi dışında herkes.

Pip'in yüzünde ve karnında yumuşak kahverengi tüyler, sıcak kehribar rengi gözler ve küçük siyah bir burnu vardı. Ama sırtı ve kuyruğu, dikenli bir pelerin gibi açılan, uçları krem rengi uzun dikenlerle kaplıydı. Pip müziği ve dans etmeyi her şeyden çok severdi. Hatta yarışma için boynuna küçük kırmızı bir papyon bile bağlamıştı. Keşke bir eş bulabilseydi.

Pip eğrelti otunun arkasında tek başına çalışıyor, neşeli bir melodi mırıldanıp kısa bacaklarıyla tempo tutuyordu. Ama ne zaman diğerlerine katılmaya çalışsa, kaçıyorlardı. "Dikenlerin çok keskin!" diye ciyaktadı bir fare. "Bizi sokabilirsin!" dedi bir sincap. Pip'in dikenleri sarktı, papyonu da sanki sönüverdi. İç çekerek oturdu ve neşeli dansçıları izledi.

Hazel adlı tavşan uzun boylu ve sıskaydı; gri-kahverengi tüyleri, beyaz bir karnı ve parlak yeşil gözleri vardı. Bir kulağı hafifçe büküktü ve arkasına küçük bir çiçek sıkıştırılmıştı. Zıpladığında dalgalanan sarı bir atkı takıyordu. Hazel, Pip'in tek başına oturduğunu fark etti. "Neden dans etmiyorsun?" diye sordu. Pip dikenlerini gösterdi. "Ben fazla dikenliyim," diye mırıldandı.

Hazel, Pip'in etrafında zıpladı; uzun bacaklarıyla geniş, yuvarlak halkalar çizdi. "Dikenli olmak eğlenceli olabilir!" dedi. "Dikenlerine bolca yer bırakan bir dans yapalım." Pip'in kehribar gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi? Benimle dans eder misin?" Hazel başını salladı ve atkısını daha sıkı bağladı. "Yeni bir şey icat edeceğiz. Kimsenin daha önce görmediği bir şey."

Hazel ve Pip yaşlı meşe ağacının arkasında çalıştılar. Hazel kollarını iyice açtı ve dev adımlar attı. "Sen burada dön, ben oraya zıplayayım," dedi. Pip döndü, dikenleri dikenli bir etek gibi açıldı. "İşte bu!" diye bağırdı Hazel. "Kirpi Polkası!" Dikenlerine bolca yer bırakarak çarpışıp zıplarken güldüler. Polka zıp zıp ve cesurdu.

Yarışma günü orman açıklığı tıklım tıklımdı. Yeşil kuşakları birbirine uyan baykuş ve porsuk jüri üyeleri yosunlu bir kütüğe oturmuştu. Baykuş altın gözlerini kırptı, porsuk pençesiyle tempo tuttu. "İlk sırada," diye duyurdu porsuk, "Sincap Sıçrayışı!" Sincaplar zıplayıp dönerken kalabalık alkışladı.

Sonra Tilki Tırısı, ardından Fare Menueti geldi. Her dans muhteşemdi. Pip kenardan izliyordu, kalbi güm güm atıyordu. "Ya gülerlerse?" diye fısıldadı. Hazel patisini sıktı. "Gülmezler. Sadece polkayı hatırla." Jüri ciddiyetle başını salladı, yeşil kuşakları parıldadı. Kalabalık kibarca alkışladı. Sonra porsuk seslendi: "Sıradaki çift, lütfen!"

Pip ve Hazel açıklığa adım atarken Pip'in bacakları titriyordu. Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. "Bir kirpi mi?" diye mırıldandı bir tavşan. "Birine batıracak!" diye fısıldadı bir tilki. Baykuş jüri kaşını kaldırdı. Porsuk jüri kollarını kavuşturdu. Pip'in dikenleri titredi. Neredeyse dönüp kaçacaktı. Ama Hazel patisini tuttu ve gülümsedi. "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Müzik başladı, neşeli bir polka ezgisi. Hazel sola zıpladı, Pip sağa döndü. Hareketleri geniş ve savrukta, dikenlerine bolca yer vardı. "Zıpla, zıpla, dön!" diye şarkı söyledi Hazel. Pip döndü, uçları krem rengi dikenleri güzel bir pelerin gibi açıldı. Kalabalık nefesini tuttu, sonra ayaklarıyla tempo tutmaya başladı. Bir fare kıkırdadı. Bir sincap alkışladı. Polka bulaşıcıydı!

Pip ve Hazel daha hızlı dans etti, kahkahaları yankılandı. Hazel'in sarı atkısı dalgalandı, Pip'in kırmızı papyonu sallandı. Yeni adımlar icat ettiler: Diken Dönüşü, Tavşan Zıplaması, Dikenli Fırl. Diğer hayvanlar tezahürat yapıp alkışladı. "Hadi Pip! Hadi Hazel!" diye bağırıldılar. Jüri öne eğildi, altın gözleri sevinçle kocaman açıldı. Kirpi Polkası büyük bir başarıydı!

Müzik durduğunda Pip ve Hazel eğildi. Açıklık tezahüratlarla çınladı. Baykuş jüri öttü, porsuk jüri ayaklarını yere vurdu. "Bravo!" diye bağıldılar. "Ne yaratıcılık! Ne kapsayıcılık!" Kalabalık alkışladı ve ayaklarını yere vurdu. Pip'in kalbi kabardı. Kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemiştir. Hazel ona sarıldı, çiçeği burnunu gıdıkladı. Bunu birlikte başarmışlardı.

Jüri kendi arasında görüştü, sonra porsuk ayağa kalktı. "Yaratıcılık ödülü... Kirpi Polkası'na gidiyor!" diye duyurdu. Baykuş başını salladı, püsküllü kulakları seğirdi. "Bize hayal gücüyle herkese yer olduğunu gösterdikleri için." Pip ve Hazel papatyalardan bir taç aldı. Kalabalık her zamankinden daha yüksek sesle alkışladı. Pip'in dikenleri dimdik ve gururluydu, kırmızı papyonu ıslıl ıslıl parlıyordu.

Yarışmadan sonra hayvanlar Pip ve Hazel'in etrafında toplandı. "Bize polkayı öğretin!" diye yalvardı bir sincap. "Dikenlere yer bırakarak dans etmek istiyoruz!" Böylece Pip ve Hazel tüm ormana Kirpi Polkası'nı öğretti. Sincaplar döndü, fareler zıpladı, hatta tilki bile Diken Dönüşü'nü denedi. Birbirlerine bolca yer bırakarak çarpışıp zıplarken herkes güldü.

O günden sonra Pip hiç dışlanmadı. Dikenleri artık bir sorun değildi; dansın bir parçasıydı. Orman hayvanları öğrendi ki kapsayıcılık yaratıcılık ve nezaket ister. Ve ne zaman polka çalsa, herkes katılırdı, herkesin dans edebileceği bir yer bırakarak. Pip ve Hazel en iyi arkadaş oldular ve polkaları daha nice mevsimler boyunca dans edildi.

Ve böylece, yeşil ormanda Kirpi Polkası sevilen bir gelenek oldu. Pip kırmızı papyonunu gururla taktı, Hazel'in sarı atkısı dansa öncülük ederken dalgalandı. Jüri üyeleri, baykuş ve porsuk, sık sık onlara katıldı, yeşil kuşakları sallandı. Hayvanlar öğrendi ki biraz hayal gücüyle, herkesin dans edebileceği bir yer her zaman vardır. Ve hepsi birlikte, dikenli ve düzgün, mutlu mesut yaşadılar.